

Sygn. akt: III AUa 1171/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSO del. Joanna Kasicka

Protokolant: stażysta Agata Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2012 r. w Łodzi

sprawy **W. M. przy udziale zainteresowanego (...) S.A. w K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę,

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 24 maja 2012 r., sygn. akt: V U 147/12;

zmienia zaskarżony wyrok i przyznaje W. M. prawo do emerytury od 1 marca 2012 r.

Sygn. akt: III AUa 1171/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił W. M. prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wobec braku spełnienia przesłanek do tego świadczenia, a mianowicie wymaganego, tj. 15 - letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku o emeryturę, organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. staż w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 10 miesięcy i 13 dni. Do prac w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia od 5 listopada 1968 r. do 26 października 1970 r., ponieważ zakład pracy w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24 marca 2010 r. nie wykazał tego okresu, a zeznania świadków nie stanowią środka dowodowego na okoliczność pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. M. domagał się jej zmiany oraz przyznania prawa do emerytury, podnosząc jednocześnie, że przez cały okres zatrudnienia w Zakładach (...) w O. pracował na tym samym stanowisku, tj. ślusarza

remontowego przy remoncie maszyn, a praca ta winna zostać zaliczona do prac wykonywanych w szczególnych warunkach, w tym także w spornym okresie od 5 listopada 1968 r. do 26 listopada 1970 r.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2012 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu się prawo do emerytury od 20 maja 2011 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Sąd ten ustalił, że ubezpieczony, urodzony (...), złożył w dniu 23 maja 2011 r. wniosek o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który został następnie załatwiony odmownie zaskarżoną decyzją z dnia 12 stycznia 2012 r., wobec braku spełnienia przesłanek do tego świadczenia, tj. wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Pozostałe warunki zostały spełnione przez ubezpieczonego, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się on ogólnym stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 27 lat, 6 miesięcy i 26 dni, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązał stosunek pracy, a nadto osiągnął wiek emerytalny. Sąd pierwszej instancji przyjął, że do uznanego przez organ rentowy okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 10 miesięcy i 13 dni, należy doliczyć okres zatrudnienia w Zakładach (...) w O. od 5 listopada 1968 r. do 26 października 1970 r. (łącznie 1 rok, 11 miesięcy i 21 dni), bowiem skarżący wykonywał w tym okresie prace wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 25, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (prace na stanowisku ślusarza remontowego polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie). Po doliczeniu spornego okresu, odwołujący się ma udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach, co daje mu prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z przepisami cytowanego już rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione i z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego, orzekając, jak w sentencji swojego wyroku.

Wyrok ten zaskarżył apelacją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 129 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) – przez błędne przyznanie W. M. prawa do emerytury od dnia 20 maja 2011 r., podczas gdy ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury od tego dnia, gdyż do 29 lutego 2012 r. pozostawał w stosunku pracy.

Wskazując na powyższe, organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury od dnia 1 marca 2012 r.

W. M. nie złożył odpowiedzi na apelację, nie ustosunkował się do podniesionych w niej zarzutów i zgłoszonych wniosków.

W piśmie procesowym z dnia 4 października 2012 r. wniósł jedynie o szybkie rozpoznanie sprawy oraz o przychylnie ustosunkowanie się do jego wniosku.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie z naruszeniem przepisów powołanych w treści apelacji, tj. art. 129 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 2, cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z przepisem art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W myśl zaś art. 184 ust. 2 ustawy, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Sąd Apelacyjny w pełni przychylił się do stanowiska wyrażonego przez stronę apelującą, że brak było podstaw do przyznania wnioskodawcy emerytury od dnia 20 maja 2011 r. (od wieku emerytalnego), gdy w istocie nie spełnił on na tę datę wszystkich koniecznych warunków do nabycia świadczenia. Poza sporem pozostaje fakt, że W. M. do dnia 29 lutego 2012 r. nie rozwiązał stosunku pracy. Ze znajdującego się w załączonych aktach emerytalnych świadectwa pracy, wystawionego w dniu 29 lutego 2012 r. przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) W. K., M.S. Sp.j w P., wynika, iż ubezpieczony od dnia 1 lutego 2011 r. do dnia 29 lutego 2012 r. był zatrudniony w wymiarze całego etatu na stanowisku dozorca, przy czym stosunek pracy rozwiązał się z upływem czasu, na jaki zawarto umowę o pracę.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że dopiero z chwilą rozwiązania stosunku pracy, a więc od dnia 1 marca 2012 r., ubezpieczony nabył prawo do emerytury.

Z tych względów należało w uwzględnieniu apelacji organu rentowego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienić zaskarżony wyrok i przyznać W. M. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2012 r.